

Юля, плачучы, убігла ў пакой. Яе ўджаліла пчала, і на руцэ з'явілася чырвоная пляма, рука стала пухнуць. Мама намачыла ватку і прыклала да балючага месца, каб зняць жар.

- Пчолы - небяспечныя. Яны не павінны існаваць на свеце, - скрозь слёзы сказала Юля.

- Не, гэта не так, - запырэчыла мама.

- Пчолы не джаляць, калі іх не чапаць. - Можа быць, ты напалохала пчалу?

- Не. Яна прыляцела і села на маю руку. Я хацела яе прагнаць, а яна мяне ўджаліла.

-Зараз гэта пчала памрэ, - растлумачыла мама. – Яна ўджаліла цябе, таму што адчула сябе ў небяспецы. Яе джала засталася ў тваёй руцэ. Вось - яно. † А калі пчала губляе джала, яна памірае. Між іншым, пчолы - вельмі карысныя насякомыя, нягледзячы на тое, што яны часам джаляць.

- Я ведаю, - адказала Юля. - Іх мёд вельмі смачны.

- І не толькі таму яны карысныя, - працягнула мама. - Дзякуючы пчолам, некаторым іншым насякомым і птушкам на нашым сталё ёсць садавіна.

Пчолы спрыяюць таму, што з кветак атрымліваецца насенне і плады. З насення вырастаюць новыя кусты, дрэвы і расліны.

- Праўда?! - з захапленнем сказала Юля.

- Так, - пацвердзіла мама, - наш свет поўны цудаў.

Цуды адбываюцца не самі па сабе. Іх здзяйсняе Бог. Ён так уладкаваў, што ўсё гарманічна спалучаецца адно з адным: і пчолы, і кветкі, і мы – людзі.

- А я таксама - цуд? - спытала Юля.

Мама ўсміхнулася:

- Так, ты, і я, і ўсе людзі. Ты - вялікі цуд у вачах Бога. Ён любіць цябе так моцна, што аддаў за цябе сваё жыццё на крыжы.

Юля ўзрадавалася і пацалавала маму.